

ΜΙΑ ΦΙΛΙΚΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

Φίλτατος Πέτρος Ζητουσιάτης.

Ὁ ἐν Παρισίοις γνωστός λόγιος, ὁ κυμαινόμενος καὶ ἔχων διαρκῆς aller-retour μεταξὺ Παρισίων, Ἀθηνῶν καὶ Λεβαδείας, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ μετέρχεται τὸν βυμβακέμπορον ἢ τὸν ἀρχαιοκάπηλον. Εἶχε τὴν τιμὴν - καὶ τὴν εὐφυΐαν, ἂν θέλετε - νὰ διατελέσῃ ἐν, ἀπὸ τὰ ὄχι καὶ πολὺ ἀθῶα, θύματα τοῦ κ. Ψυχάρη, μετὰ τοῦ ὁποίου «λάβαινε τὴν φκαρισίτησι νὰ κουβεντιάσῃ», μέσα στὰ παρισινὰ βουλευτάρτα, «γὰ τὸν Παριενὸς» καὶ περὶ τοῦ πῶς «θενὰ τεραπεφτῆ ἢ φτίσι τῆς ρωμέϊκης γλώσσας μὲ τὴν καταντιὰ τῶν δασκάλων!» Ἀλλὰ μίαν πρωΐαν, ἔκρινε καλὸν νὰ ἀφύπνισθῆ ἐκ τῆς ψυχαρικῆς αὐτῆς ὑπνοβασίας καὶ ἔσπευσε, ὅταν Πέτρος ποῦ ἦτο, πρὶν ἢ φωνήσῃ ὁ ἀλέκτωρ τρίς, ν' ἀπαρνηθῆ καὶ ἀποπτύσῃ τρίς καὶ τετράκις τὸν διδάσκαλον. Ἐκτοτε δὲν τοῦ ἔμειναν ἐκ τῆς μαλλιαρωσύνης εἰ μὴ μόνον τὰ μαλλιά τῆς κόμης του καὶ μερικὰ μορμολύκεια ἐκ τῆς τραγελαφοδημοτικῆς, τὰ ὅποια τούλάχιστον δὲν σοῦ ἐμπνέουν σοβαρῶς τὴν ἰδέαν τῆς αὐτοκτονίας. Ὑπῆρξε μα-

κρόθεν θαυμαστῆς τοῦ Βερλαίν καὶ ἔθεετο συχνὰ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Jean Moreas. Εἰς τὸ Παρίσι ἄγνωστον ποῖα ἄλλα δειγμάτα

ἔδωκεν· ἔδωκεν ὁμως τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν παραλάβῃ ἡ ἀμίμητος γραφὴ τοῦ Μίμη Γαλάνη καὶ τὸν ἀπαθανάτισῃ ἐδῶ εἰς τὴν σελίδα ταύτην. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε καλὸς φίλος, γενναῖος συμ-
πότης καὶ χριστιανὸς ὀρθόδοξος. Διετέλεσε καὶ συνεργάτης τοῦ
Ἡμερολογίου. Εἰς τὸν ἀνὰ χεῖρας τόμον θὰ συναντήσετε δύο-
τρεῖς σελίδας του, ὅχι ἀπελπιστικῶς μαλλιαράς! Εἶχε τὸν φιλι-
κὸν ἥρωισμὸν νὰ μᾶς παραχωρήσῃ ὁ ἴδιος τὴν γελοιογραφίαν
του! Ἐφ' ᾧ καὶ εἶνε ἄξιος τριῶν τούλάχιστον ἀκόμη θαυμα-
στικῶν!!! Τὸν εὐχαριστοῦμεν· τοῦ ζητοῦμεν συγγνώμην διὰ
τὴν ἀδιακρισίαν μας καὶ σφίγγομεν θερμῶς τὴν καλλιτεχνικὴν
χεῖρα τοῦ χαριτωμένου Γαλάνη.

ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ ΤΟ ΝΕΡΟ

(Ἀπὸ τὴν Γαλήνην)

ΜΙΑ κοπέλλα λυγερή
τὸ ψηλὸ βουνὸ διαθαίνει·
ἡ χαρὰ τὴν καρτερεῖ
'ς τ' ἀκρογιάλι ποῦ πηγαίνει.

Καὶ τὸ κάμα εἶνε βαρὺ
κ' εἶν' ἡ κόρη διψασμένη·
βρῆκε βρύση δροσερή,
ἤπιε, ἀρρώστησε, πεθαίνει.

Μὰ ἡ φωνὴ της πρὶν νὰ σβύσῃ
καταράστηκε τὴ βρύση·
κι' ἀπὸ κείνο τὸν καιρὸ

Ἔρημῃ ἡ βρύσι ἔχει ἀπομείνει
καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν πίνει
τῆς Κοπελλας τὸ Νερό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ